

този смѣлъ тѣй чистосърдеченъ, тѣй свободенъ, тѣй богатъ, и който показва такава едно дълбоко удоволствие. По нѣкога и възрастний испытва тия дѣтински смѣхове, които си нѣматъ никакъ причината, и които се произвеждатъ и отъ най нищожнитѣ случайности. Той е най хубавий и най здравий смѣхъ, той распуца жицитѣ на душата, и ни припомнюва за една минута щастieto на дѣтинството, щастие което сме забравили, защото то се състои отъ една небрѣжностъ и отъ едно себезабвение което не оставя никакви дири подиръ себе си.

Даже и сълзитѣ на дѣтето си иматъ своята привлѣкателность. Не говорѣж за ония сълзи които се пораждатъ отъ болѣстѣта или гнѣвътъ, но за сълзитѣ които се пораждатъ отъ скръбѣта. Болката у дѣцата е раздираща, защото не може да се разбере, защото несъразмѣрностьта на силитѣ и болката правятъ ни жалостиви, защото хубостьта на тѣзи щастлива възраст се вижда въ противодѣйствиe съ страданията отъ които е обсадена. Гнѣвътъ на дѣтето, макаръ да се обяснява лѣсно отъ слабостѣта и незнанието, има нѣщо потрѣсателно и грозно. Но скръбѣта на дѣтето е едно отъ най трогателнитѣ нѣща: малко нѣщо е достатъчно да наскърби това измѣнчиво създание и малко нѣщо да го утѣши. Много лѣсното му наскърбяване ни свидѣтелствува колко отдалѣчено и незнающе е то за голѣмитѣ нещастия на чловѣчески животъ; и ние осѣщаме състрадание и удоволствие въ сжщото време, като гледаме една толкова жива скръбъ при едно толкова лѣко боление. При това, дѣтинство-